

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek

w sprawie z powództwa G. B.

przeciwko P. spółce akcyjnej w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 25 lutego 2025 r.,

na skutek skargi G. B. na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez
nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Okręgowym
w Warszawie w sprawie o sygn. XX GC 1027/13, Sądem Apelacyjnym
w Warszawie w sprawie o sygn. VII AGa 53/20, Sądem Najwyższym w sprawie
o sygn. II CSKP 747/23,

1. odrzuca skargę;

**2. nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Najwyższego
na rzecz G. B. kwotę 200 (dwieście) złotych uiszczoną tytułem
opłaty od skargi.**

[kf]

UZASADNIENIE

Skargą z 20 grudnia 2024 r. G. B., reprezentowana przez profesjonalnego
pełnomocnika, wniosła o stwierdzenie przewlekłości rozpoznania sprawy „przed
Sądem Okręgowym w Warszawie (sygn. akt: XVI GC 1091/13 oraz XX GC
1027/13), przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie, w którym sprawa toczyła się w
II instancji (sygn. akt: VII AGa 53/20) oraz przed Sądem Najwyższym, w którym

obecnie sprawa jest rozpoznawana (sygn. akt: II CSKP 747/23)". W uzasadnieniu wyjaśniono, że od dnia wniesienia pozwu do Sądu Okręgowego w Warszawie (9 sierpnia 2013 r.) do dnia sporządzenia skargi na przewlekłość sprawa nie została ostatecznie rozstrzygnięta.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlega odrzuceniu.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, zgodnie z którym sąd rozpoznający skargę na przewlekłość nie ma obowiązku badania z urzędu sprawności postępowania w sprawie, a powinien ograniczyć się jedynie do okoliczności wskazanych przez stronę (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 28 marca 2013 r., III SPZP 1/13). Artykuł 6 ust. 2 ustawy z 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”) zalicza natomiast do konstrukcyjnych elementów skargi sformułowanie żądania i przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie. „Przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie”, o których mowa w art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość oznacza m. in. wskazanie konkretnych czynności procesowych, których sąd nie podjął lub dokonał wadliwie, powodując w ten sposób nieuzasadnioną zwłokę w postępowaniu (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2005 r., III SPP 95/05, postanowienie Sądu Najwyższego z 15 stycznia 2008 r., III SPP 46/07). Wskazanie tych okoliczności jest niezbędne dla merytorycznej oceny skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 czerwca 2005 r., III SPP 95/05; z 7 czerwca 2005 r., III SPP 113/05, z 15 stycznia 2008 r., III SPP 46/07; z 11 grudnia 2013 r., III SPP 256/13; z 10 czerwca 2020 r., I NSP 69/20; z 21 lipca 2020, I NSP 93/20). Skargę niespełniającą tych wymagań sąd odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków (art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość).

Odnosząc powyższe do niniejszej skargi na przewlekłość należy stwierdzić, że nie spełnia ona tych wymagań.

Po pierwsze, skarga koncentruje się na opisie postępowania przed sądem I i II instancji. Natomiast z art. 4 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość jednoznacznie wynika, że Sąd Najwyższy jest właściwy wyłącznie do rozpoznania skargi dotyczącej postępowania przed sądem apelacyjnym lub Sądem Najwyższym. Jeżeli przedmiotem oceny miałyby być przewlekłość postępowania przed sądem okręgowym i sądem apelacyjnym, to zgodnie z art. 4 ust. 1b ustawy o skardze na przewlekłość „właściwy do jej rozpoznania w całości jest sąd apelacyjny”. Jakkolwiek więc stan przewlekłości stanowi charakterystykę postępowania ujmowanego jako pewna całość, co jest konsekwencją uniezależnienia tej instytucji od procesowych terminów przypisanych do każdej fazy postępowania i powiązania go z finalnym czasem określania sytuacji jednostki w materialnie ujmowanej sprawie, to jednak przyjęta przez ustawodawcę konstrukcja skargi na przewlekłość w postępowaniu skutkuje ograniczeniami dla możliwości weryfikacji stanu przewlekłości w odniesieniu do całego postępowania, poczynwszy od jego wszczęcia.

Po drugie, za „okoliczności uzasadniających żądanie”, o których mowa w art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość nie można uznać streszczenia orzecznictwa sądowego na temat przewlekłości postępowania.

Po trzecie, postępowanie przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie zostało zakończone prawomocnym wyrokiem z dnia 11 marca 2022 r.. Skarga na przewlekłość postępowania, które zostało prawomocnie zakończone nie jest dopuszczalna (zob. uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 28 marca 2013 r., III SPZP 1/13; postanowienia Sądu Najwyższego m.in.: z 12 sierpnia 2014 r., III SPP 159/14 oraz z 10 czerwca 2014 r., III SPP 110/14; z 26 listopada 2024 r., I NSP 376/24).

Na podstawie art. 17 ust. 3 ustawy o skardze na przewlekłość należało z urzędu zwrócić skarżącej uiszczoną opłatę od skargi.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[SOP]

[a.ł.]

